

EL LECTOR ESCRIU

Relat d'una odissea

Sr. Director,
Dos rails, una andana i tot blanc. Aquest era l'únic paisatge que veia des de feia més de dues hores. I el periòdic engegar-se i aturar-se del motor del tren, l'únic soroll que variava. Érem en una petita estació oblidada enmig de la nit i la neu. Unes avaries que no acabaven mai de ser arreglades ens retenien allí. Sentia darrera meu el murmurí d'uns àrabs dels quals sols entenia de tant en tant els mots «Khomeini» o «Reagan», i el parlar de tres homes que criticaven l'eficiència de la Renfe o l'alcalde del poble veí.

Havia estat una setmana estranya. amb el pont i Sant Tomàs, i la vaga que m'ho havia desballestat tot. I, a sobre, de cop i volta, ens sorprèn la neu. Decidim d'anar a casa. Hi ha notícies que ha nevat a pertot, que l'autopista està tallada. Fins i tot els trens, no és gaire segur que arribin a lloc. Però ens arrisquem a l'aventura.

Poc després de deixar Barcelona comencem a veure camps coberts de neu mentre es va fent fosc. Aquest país que fa una setmana em feia pensar que no coneixia l'hivern, se'ns queda blanc i sense carreteres en unes hores.

No em puc queixar, per això. Sóc al costat de l'estufa, amb una bufanda al coll; si vull fred, puc sortir a fora; tinc algun llibre a mà...

Quan feia cinc hores que érem allà parats i ja ens coneixíem com de tota la vida amb els altres passatgers —l'estudiant de Castelló que s'havia arriscat igual que nosaltres; en Jan, que acabava, d'arribar d'Holanda i havia d'anar a Roses, els tres homes que si trigaven gaire a ser a casa més valia que se'n tornessin cap a Barna altre cop...; i la Lourdes, l'Àngels i jo—, a les dotze, el tren comença a moure's.

Avorrits, no n'estàvem pas. Havíem menjat alguna cosa, i en Jan s'encarregava de fer-nos petar de riure. «En tren nunca más; yo, en taxi».

Havíem marxat de Barcelona amb el semidirecte de les 6'35. Molt a poc a poc, al cap d'una hora ens vam aturar a Sant Celoni. Durant les cinc hores que ens hi vam estar, vam tenir temps d'anar a comprar menjar i beure —la dona del bar estava ben atabalada d'haver de servir a tanta gent de cop—, de telefonar, de ficar-nos a totes les basses que hi havia... Finalment, enmig d'aplaudiments, el tren arrencà.

No sé en quantes estacions ens vam aturar, ni quanta estona. A Maçanet vam trobar-nos uns viatgers que canviaven de tren i, a crits, els demanàrem notícies.

Sabíem vagament que havien caigut pals d'electricitat i que no acabaven mai de reparar-los. Que Girona estava incomunicada —de nou assetjada, aquest cop a causa de la neu—, que a Bàscara no es passava, que no havien arribat trens enlloc i potser érem l'únic que s'obstinava a continuar...

Però per allà Figueres, si no hi nejava mai... què feia, la neu? un dit? No n'hi havia per tant...! Quan havia trucat m'havien dit que havia plogut tot el matí i llavors queien quatre volves...

Un dels homes vivia a Sils. Vam romandre aturats a 3 o 4 km. no sé quant de temps.

Vam arribar a Girona a dos quarts de tres de la nit. A dos quarts de quatre marxàvem. Fins i tot un altaveu anuncià la nostra sortida. Encara no havíem pas-

sat la Torras, ens quedem parats, i aquest cop, sense llum ni calefacció.

Més passatgers havien entrat a nostre compartiment (els altres dos homes havien baixat a Girona), tres o quatre nois que anaven a Sant Climent a fer la mili. Pel tren en corrien una colla del Peni, i d'altres que anaven a Sant Climent, conduïts per un caporal.

Davant nostre s'havia enganxat un altre tren amb més de dos-cents nois que també hi anaven.

Al cap d'una estoneta d'estar allí a les fosques contemplant el fantàstic paisatge i notant com la calefacció s'anava enfredorint, uns quants van decidir d'anar a preguntar què passava. Cap endavant hi havia una mica de llum i feia més calor. Podíem anar tots al mateix vagó si el fred s'agreujava. Els treballadors de la Renfe ens van rebre a crits, que tenien feina, que ja ho podíem veure que no hi havia corrent, que demanant explicacions entorpiem la seva feina... Algun va ser més amable, que ja ens comprenia, que estaven provant de comunicar-se amb Girona. Nosaltres també els compreníem, però no haguessin perdut gaire temps per dir-nos «passa això». Vam tornar al nostre compartiment. Al cap de poc tornà la llum i el tren continuà.

I passat Flaçà, tornem-hi. El tren aturat. I només algunes bombetes enceses. Gairebé tothom havia optat per intentar dormir. L'Àngels i jo vam començar a xerrar amb un dels nois. Era de València, llicenciat en farmàcia, i duia des de les vuit del matí viatjant. Finalment, també vam aclucar els ulls. per no gaire estona. Ja eren les set del matí, tota la llum tornava, el tren s'engegava, s'aturava, s'engegava i començava a rodar. Quant faltava per Figueres? Ningú —tothom s'havia anat mig despertant— no sabia on érem. Vam parar en una estació. «És Sant Miquel?». «No, és Vilamallà!». «Vilamallà». Començava a clarejar; que bonics que eren tots els camps coberts de blanc... «Allà a baix es veuen molts llums, aquella casa... el pont sobre la carretera, el pont del Príncep... Ja hi som!»

El Manol anava ple. La carretera era plena de neu i de cotxes bolcats; quin paisatge més insòlit.

El llarguís tren arribà a l'estació. Eren cap a les vuit del matí de divendres. Els trens continuaven sense circular. Ningú no havia vist el de les 6, ni l'Hispania, ni els de tres quarts de vuit. Més tard, a casa em va dir que havien trucat a l'estació i els havien dit que no sabien on paraven els trens. que els havien perdut.

El tren ens havia deixat una mica lluny. Ens vam acomiadar dels companys de viatge pensant que mai no l'oblidariem, aquell. Quan vam arribar sota el cobert, els dos-cents cinquanta nois estaven formant; vestits de civil, amb la bossa de viatge, sense haver dormit i amb el fred que feia un dia nevat a les vuit del matí.

A la tarda vam sortir a comprar, vam pujar un moment a ca l'Anna, i allà ens esperàvem amb xampany i «palomites». Va ser molt divertit benenar al voltant d'una espelma. Tothom en tenia una per explicar. Com que dijous al matí no nejava, tothom anà normalment a classe a Girona. A l'hora de tornar els de biologia, que van en cotxe, el del cotxe digué que ell amb el seu «trasto» no tornava i es quedà a ca l'Àl·lia. Però la germana de la Mont-

se trucà a Figueres, i com que li van dir que no nejava gaire, els va dir que els duria. Van trigar tres hores a arribar i encara no saben com s'ho van fer, amb l'autopista plena de neu. Els que volien tornar en tren, es van passar tota la tarda esperant-lo, fins que l'estació es quedà sense llum i veient que no arribava ni el tren ni l'electricitat i que no es podien passar la nit allà, un se'n anà a casa d'un amic, l'altre a casa d'uns parents —els que eren de força lluny, ja havien dessistit de marxar al matí—, i em sembla que la resta foren recollits per la policia o la guàrdia civil. Hi havia una excursió de nens petits, que en veure's a les fosques començaren a plorar. I tots, entre que intentaven trucar o anar a casa de no sé qui, es van quedar ben molls.

L'Anna explicà que, després de tot això, finalment havien agafat el tren a les nou del matí. A Camallera van trobar l'Enric, que intentava anar a Girona a buscar uns apunts per a un examen. El van convèncer que tornés a Figueres. Els va explicar que la tarda abans, intentant anar a Girona, havien hagut de deixar el cotxe a l'autopista. Alguna gent els havia recollit, però tampoc no podien seguir amb el seu cotxe, i al final van haver de demanar en alguna casa que els deixessin passar-hi la nit.

Van arribar a la una a Figueres.
Anna Albó (Figueres)

Que no es repeteixi

Sr. Director,
Com cada any, a la Bisbal, dissabte passat 8 de febrer, es va celebrar a la Plaça de Castell la tradicional Festa de Carnestoltes, dirigida a la mainada.

Quan a les 5 de la tarda els petits esperaven les diferents actuacions i la cercavila, aparegueren una dotzena de persones disfressades i tot davant una pancarta on es podia llegir «OTAN NO». Aquesta gent feia dies que anunciava un suposat «Carnaval per la Pau» però, com molts pensàvem, es convertí en una protesta anti-OTAN i anti-EE.UU. Poc sortí la paraula «Pau», amb la qual els agrada tant jugar. Respecto completament la seva ideologia, encara que no la comparteixo, però el que és necessari denunciar és l'oportunisme i la manca de sentit cívic amb què han actuat. Quedi clar que no vull entrar en polèmica sobre la qüestió OTAN sí-no, i per descomptat que la pau tots la cerquem, però si volien fer una marxa, cercavila, manifestació o qualsevol altre acte anti-OTAN, no tenien cap dret de manipular políticament la mainada. La política no s'ha de fer entre nens de 6 o 10 anys; s'ha de fer entre els grans. Era fàcil trobar una altra hora o lloc per realitzar la seva marxa, però és clar, haurien estat quatre gats.

Demano, doncs, per a una altra ocasió, que els convocants, l'autodenominat «Grup per la Pau de la Bisbal i Comarca», es pensin millor les coses abans de fer-les i que facin política on calgui, però no enmig dels infants.
Xavier Dilmé Vert (president de NNGG d'AP de la Bisbal)

Demanem brevetat i concisió en els comunicants que escriguin a la secció «El lector escriu». Qualsevol carta que passi de les 30 ratlles, aquest diari es reserva el dret de resumir-la, intentant preservar el seu sentit. Tota comunicació haurà d'anar acompanyada de la identificació completa de l'autor (nom i cognoms, adreça, i, si és possible, telèfon), malgrat que podran ésser publicades cartes signades amb inicials o pseudònims, si així ho sol·licita el seu autor.

Tots els carrers de Girona

El carrer d'en Joan Reglà

384

El carrer d'en Joan Reglà pertany a l'antic municipi de Palausacosta i enllaça el carrer del Migdia amb el projectat carrer d'en Baldiri Reixac, si bé en el seu recorregut travessa el carrer de la Rutlla i conflueix amb el de Sant Agustí.

Pendent d'un projecte d'urbanització força ambiciós i que ja s'ha començat a executar en els carrers propers, compta mentrestant amb un tram pavimentat, amb voreres i enllumenat, que coincideix amb el sector que dona a l'institut de B.U.P, i amb un segon tram que voreja els blocs de pisos de «Cent Llars» i que encara resta sense urbanitzar.

Les seves edificacions, llevat dels esmentats pisos, són ben escadusseres i es limiten a unes poques cases i pisos baixos i a un tram on donen els patis i horts de les cases que tenen la seva entrada principal pel carrer de la Mare de Déu de Loreto.

Malgrat el seu escàs poblament, el carrer de Joan Reglà té un tràfec de cotxes i persones molt intens pel fet que al carrer de Sant Agustí hi ha l'entrada a l'escola d'E.G.B Migdia, i també perquè pel mateix carrer d'en Joan Reglà hi ha l'entrada principal de l'institut de B.U.P. Santiago Sobrequés. Inaugurat el curs 1.980-81 en resposta a la creixença demogràfica d'aquest sector urbà, ocupa uns terrenys on tradicionalment havien funcionat les rajolereries que sovintejaven arreu del terme de Palau.

El nom del carrer fou aprovat per l'ajuntament en la sessió del dia 7 de març de l'any 1.975, en substitució del de Dr. Fleming, metge i bacteriòleg britànic descobridor de la penicil·lina. Obviament hom no va vestir un sant per desvestir-ne un altre, i l'il·lustre investigador britànic passà a enriquir el nomenclàtor de la vila de Salt, en aquells moments annexionada a Girona.

D'aquesta manera s'aconseguia que el Dr. Joan Reglà ocupés un carrer —més tard seria dedicat a equipament educatiu— on es construiria un institut al qual es posaria el nom

del Dr. Santiago Sobrequés, bon amic i col·lega de Joan Reglà.

PROFESSOR
UNIVERSITARI I
HISTORIADOR

Joan Reglà i Campistol (Bàscara, 1.917-Sant Cugat, 1.973) fou un excel·lent investigador de la història de Catalunya i un professor universitari que pertanyia a l'«escola» de Jaume Vicens i Vives i que finalment també acabà exercint un veritable mestratge, sobretot entre els seus alumnes de la Universitat de València.

La seva estada a València com a catedràtic es va consolidar quan el 1.961 se'l nomenava degà de la Facultat de Filosofia i Lletres i es va allargar fins a 1.972, poc abans de la seva mort. En aquest període aconseguí d'assolir una obra d'història de relleu i, sobretot, crear una veritable escola d'historiadors al seu voltant.

El curs 1.971-72 es traslladà a Barcelona i comença a impartir classes a la Universitat Autònoma i també al Col·legi Universitari de Girona. Pel que fa a la seva obra, va escriure més de setanta llibres i articles, a més d'innombrables treballs de divulgació, pròlegs i traduccions. S'especialitzà sobretot en la Catalunya dels Austries, amb obres encara de consulta obligada, com *Felip II i Catalunya*, *El bandolerisme català del Barroc*, *Els virreis de Catalunya* i altres. Té també molt d'interès el treball *Comprendre el món. Reflexions d'un historiador* on exposa les seves idees i principis d'historiador.

Mort sobtadament el Nadal del 1.973, diverses institucions i l'Ajuntament de Bàscara li varen retre homenatge l'any 1.984, amb un seguit d'actes, entre els quals s'inclougué l'edició d'una biografia de Joan Reglà feta per Albert Riera, a la qual remeto al qui vulgui conèixer més aspectes de la vida d'aquest historiador empordanès.

Ramon Alberch i Fugueras

NECROLÒGIQUES

MARIA GASULL I AMAT

A l'edat de 88 anys va morir abans-d'ahir a Girona, **Maria Gasull i Amat**, natural de Pals i resident al carrer Cases Noves, 70 de Palafrugell.

Era vídua de Josep Ribot i Vivert i tenia una filla: Maria.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 11 del matí, a l'església de Palafrugell.
Que descansi en pau.

CONCEPCIÓ OMS I
PASCUAL

A l'edat de 79 anys va morir ahir a Arenys de Munt, **Concepció Oms i Pascual**, resident a l'avinguda Panagall, 47 d'Arenys de Munt.

Era soltera.
La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 11 del matí, a l'església d'Arenys de Munt.
Que descansi en pau.

JOAN ESTARRIOL I BRAMÓN

A l'edat de 71 anys va morir ahir a Figueres, **Joan Estarriol i Bramón**, natural de Tarabaus i resident al carrer Nou, 69 de Figueres.

Era casat amb Remei Navarra i

Farró i tenia un fill: Jaume.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a 2/4 d'11 del matí, a l'església de la Immaculada de Figueres.
Que descansi en pau.

ANTONIA GÁLVEZ I CRUZ

A l'edat de 62 anys va morir dilluns **Antonia Gálvez i Cruz**, natural de Villanueva Algaidas (Málaga) i resident a la Via Galileo de Torí, Itàlia.

Era casada amb Cora Antonio i Castiglioni i tenia un fill: Salvador.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 12 del migdia, a l'església de Sant Roc, d'Olot.
Que descansi en pau.

MARGARIDA MERCIER I
SANTVICENÇ

A l'edat de 83 anys va morir ahir a Puigcerdà, **Margarida Mercier i Santvicenç**, natural de Puigcerdà i resident al carrer Arrabal de les Monges, 6, de Puigcerdà.

Era soltera.
La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 12 del migdia, a l'església de Puigcerdà.
Que descansi en pau.